

здобуття нею високого місця у міжнародному поділі праці; захист українських громадян за кордоном; формування позитивного інформаційного іміджу Української держави [3].

Закон України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 р. № 964-IV відповідно до п. 17 ст. 92 Конституції України, визначає основні засади національної безпеки: захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, забезпечення сталого розвитку суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам.

Пріоритетами національних інтересів (ст. 6) є гарантування конституційних прав і свобод людини і громадянина; створення конкурентоспроможної, соціально орієнтованої ринкової економіки та забезпечення постійного зростання рівня життя і добробуту населення тощо.

Державна політика у зовнішньополітичній сфері спрямована (насамперед) на створення сприятливих зовнішньополітичних умов для прогресивного економічного і соціального розвитку України.

Отже, зовнішньополітична складова національної безпеки України вибудовується на тому, що у сучасному світі міць і безпека держави визначається не тільки кількістю зброї, а показниками економічного розвитку, життєвого рівня громадян і здатністю країни створити їм найбільш сприятливі умови для реалізації своїх можливостей, рівнем освіти і досягненнями в галузі науки і культури.

Список використаних джерел:

1. Сушко О., Філіпяк В. Заявка на членство в ЄС: строки й варіанти для України // Дзеркало тижня. - № 4 (532), 2005. – С.12.
2. Рабінович П.М. Загальна концепція правової реформи в Україні: до характеристики вихідних засад // Вісник Академії правових наук України. – 2006. – № 1. С.15.
3. Шемшученко Ю.С. Теоретичні засади розвитку правової системи України / Правова система України: теорія і практика. Тези доповідей і наукових повідомлень науково-практичної конференції 7– 8 жовтня 2003 року. – К., 2003. – С. 122.

Судова влада в Канаді та у Франції

Макерова М.Ю., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пустовіт Ж.М.*

Судова влада, відповідно до теорії і практики розподілу влади, є самостійною незалежною сферою публічної влади і являє собою сукупність повноважень із здійснення правосуддя, тлумачення норм права, з відповідними контрольними повноваженнями спеціально уповноважених органів – судів.

У Канаді існує традиційна англосаксонська правова система, де галузі права формуються за наявності визначеної кількості норм, що регулюють подібні відносини.

Вищою судовою інстанцією Канади є Верховний суд країни, який був створений 1875 р. Він складається з дев'яти суддів, з яких троє повинні представляти Квебек. Суддів довічно призначає Генерал-губернатор. На засіданні суду для ухвалення рішення, як правило, досить участі п'яти його членів. Суд розглядає скарги на постанови з цивільних і кримінальних справ, винесені вищими судовими інстанціями провінцій і Федеральним судом, і

приймає остаточні рішення. Федеральний суд Канади, створений 1970 р. замість колишніх установ, містить у собі судове відділення (13 суддів) і апеляційне відділення (9 суддів). Він очолюється головою і його заступником. Весь склад суду призначається довічно Генерал-губернатором. У судовому відділенні розглядаються цивільні позови до федеральної влади і від їх імені, суперечки про громадянство, скарги з питань податків, патентів і торгових марок, суперечки між федеральним урядом і органами виконавчої влади провінцій тощо. Це єдиний суд у Канаді, діяльність якого обмежується застосуванням лише федеральних законів. Усі інші суди застосовують як закони федерації, так і закони провінцій.

Верховний суд кожної з 10 провінцій виступає як суд першої інстанції у найбільш важливих і кримінальних справах, а також розглядає апеляційні скарги на постанови нижчестоящих судів провінцій по всіх категоріях справ.

Суди графств (у деяких провінціях – округів, у Квебеку -Провінційні суди) розглядають у першій інстанції цивільні справи, як правило, із сумою позову від 300 до 3000 доларів, а також кримінальні справи про злочини середньої тяжкості (крадіжки, автодорожні злочини тощо). Цивільні справи у позовах на суму до 300 доларів розглядаються в судах з дрібних позовів (у деяких провінціях – з дрібних боргів). Кримінальні справи про найменш тяжкі злочини, переслідувані в сумарному порядку, а також про деякі злочини, переслідувані за обвинувальним актом, розглядаються магістратськими судьями (у Квебеку – світовими сесійними судами). На свої посади усі судді призначаються федеральною владою, за винятком магістратських суддів, призначуваних владою провінцій. Усунення судді з його посади може бути зроблено Генерал-губернатором лише на настійну вимогу федерального парламенту.

Судова система Франції складається із загальних, спеціальних і спеціалізованих судів і відноситься до романо-германської моделі судової системи. Правосуддя у Франції здійснюється чотирма гілками судової влади:

- громадські суди, в яких розгляд дрібних суперечок здійснюється непрофесійними судьями - медіаторами (посередниками), що призначаються місцевими радами;

- ієрархічна система судів загальної юрисдикції, які розглядають кримінальні та цивільні справи. Це трибунали малої інстанції, що розглядають незначні кримінальні та цивільні справи; трибунали великої інстанції, що розглядають кримінальні та цивільні справи середньої складності; апеляційні суди; суди присяжних (асизи) при розгляді кримінальних правопорушень, за які передбачене покарання понад п'ять років позбавлення волі. До їхнього складу входять троє фахових суддів та 9 присяжних засідателів; касаційний суд, що очолює всю систему судів загальної юрисдикції;

- різноманітні спеціальні суди (у справах неповнолітніх, військовослужбовців, з кримінальних справ, а також комерційній й трудові);

- ієрархічна система адміністративних судів, яку складають регіональні адміністративні суди (низова ланка), адміністративні апеляційні суди та державна рада (вища ланка).

Крім цих судів у Франції існують два спеціальних органи, що не увійшли до судової системи, вони створені для суду над вищими чиновниками:

- 1) Суд правосуддя республіки - судить міністрів;

2) Високий суд правосуддя - розглядає обвинувачення проти Президента.

Список використаних джерел:

1. Конституційне право зарубіжних країн: Навчальний посібник / Горшеньова М.С., Журавка О.В., Закоморна К.О., Трагнюк Л.Я. та ін.; За заг. ред. В.О. Ріяки. – 2-е вид., допов. і перероб. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 544 с.
2. Судоустрій: Україна, Велика Британія, Російська Федерація, США, ФРН, Франція. Судові органи ООН: Навчальник посібник / Молдован В.В., Молдован А.В.: Київ, 2012, - 364 с.

Встановлення та розвиток парламентаризму в зарубіжних країнах

Мельниченко А.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пустовіт Ж.М.*

Парламентаризм - одна із складних та розповсюджених форм правління. Явище парламентаризму наявне та притаманне парламентсько-президентській формі правління і визначається як реальна практика і певна ідеологія, що встановилася в конкретній державі. Парламентаризм водночас є і засіб контролю над адміністративними органами, і авторитет, який визнають всі інститути управління суспільством. Прояв парламентаризму здійснюється за наявності представницького органу – парламенту, що здійснює законодавчу владу і визначає основні напрями внутрішньої і зовнішньої політики уряду.

Появу першого парламенту датують ще в XIII ст. в Англії, але саме укріплення та повне функціонування як окремого органу відбулося значно пізніше. Відповідно парламент мав певну будову яка складалася з двох палат:

1. Палати лордів - спадкоємних представників знаті;
2. Палати громад, у яку входили представники лицарства і городян.

Палата лордів мала певну перевагу над палатою громад, але вони взаємодіяли між собою та видаючи закони, статути вони обов'язкового затверджувались королем. У ході тривалих суперечок і конфліктів парламент відвоював свої права в короля. У XIV ст. король Едуард II спробував обійти парламент і видати укази, що мали силу закону, однак парламент наполіг на тому, що ціль королівських указів тільки приведення до виконання діючих законів. Боротьба за владу та незалежність продовжувалась досить багато часу, але кінець цьому положив Білль про права 1689 року, що забороняв забороняв королю без згоди парламенту видавати нові закони і припиняти чинні закони, стягувати податки, тримати в мирний час армію. Білль про права проголошував свободу парламентських дебатів, виборів і подачі петицій. Вже починаючи з XIX ст. Англія фактично стала державою з чітко вираженим парламентаризмом. Саме така структура та повноваження парламенту Англії функціонували до до 1832 року, а саме було проведено велику кількість реформ, що передували виданню парламентського акту, яким було внесено зміни до виборчої системи Великої Британії.

Явище парламентаризму набирало великих обертів у всьому світі причиною стало відмінністю економічних умов, історичних традицій, співвідношення класових сил, зрілості масових демократичних рухів, відносної могутності капіталу, політичної культури населення та багатьох інших факторів, що укріпляли громадянське суспільство та демократичність у кожній зарубіжній країні, що і дало масштабні поштовхи до прояву парламентаризму в багатьох країнах.